ΘΕΑΤΡΟ

Γράφει η Εύη Προύσαλη

Έντουαρντ Άλμπι, *Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ*, Θέατρο Λαμπέτη, χειμώνας 2003-'04

Αν και ο άνθρωπος συγκαταλέγεται, λόγω φυσιολογίας στα φυτοφάγα όντα, εκδηλώνει απλόχερα το σαρκοφαγικό του ένστικτο πάνω στον ερωτικό του σύντροφο. Γιατί τι άλλο μπορεί να είναι οι αλλεπάλληλοι αλληλοεξευτελισμοί, η έντονη ευχαρίστηση που αντλούν οι ερωτικοί σύντροφοι από τον αλληλοσπαραγμό των ψυχών τους, οι προσβλητικές υβριστικές φράσεις και η προσπάθεια πλήρους εκμηδένισης του «άλλου»;

Όταν όλη η πνευματική ενέργεια και δύναμη διοχετεύεται τεχνηέντως στην εξαφάνιση της προσωπικότητας του «συζύγου», όταν η ζωή και η δράση περιστρέφεται γύρω από την καταστροφή του ετέρου -και τελικά την αυτοκαταστροφή-, τότε δεν υφίσταται πλέον συζυγία, παρά μόνο ένα σύμπλεγμα ενοχών, μια συνάρτηση απωθημένων και ανεκπλήρωτων προσδοκιών, που κρατούν τους ερωτικούς συντρόφους συνενόχους στα δεσμά τους. Η διάψευση των ονείρων και των επιθυμιών γκρεμίζουν το ερωτικό οικοδόμημα και ρίχνουν το ζευγάρι στην αρένα των μονομάχων.

Μια ερωτική μονομαχία μέχρι τελική πτώσεως είναι το έργο του Άλμπι, *Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ*. Όλοι τη φοβούνται, όλοι φοβούνται να ομολογήσουν τις μύχιες σκέψεις τους, τις αδυναμίες και τις φοβίες τους. Ως άμυνα απέναντι στον ίδιο τους τον εαυτό υιοθετούν την επίθεση απέναντι στους άλλους. Φυλακισμένα -στον εαυτό τους- αγρίμια, επιτίθενται με μανία και κατασπαράσσουν ό,τι και όποιον βρίσκεται μπροστά τους. Σάρκα, αίμα, κραυγές και οδύνη πλημμυρίζουν τότε τη σκηνή.

Ο Γρηγόρης Βαλτινός (σκηνοθεσία) χειρίστηκε με ρεαλιστική απλότητα και ευστοχία το κείμενο, χωρίς υπερβολές. Η μετάφραση (Τζένη Καρέζη-Σταμάτης Φασουλής) ευθύβολη και σκληρή ως άρμοζε. Τα σκηνικά-κοστούμια (Γιώργος Πάτσας) λειτουργικά, αν και λίγο περισσότερο φορτωμένο το σκηνικό. Οι φωτισμοί (Ανδρέας Μπέλλης) υπηρέτησαν τις καταστάσεις και η μουσική επιμέλεια (Ιάκωβος Δρόσος) συνομίλησε με τα δρώμενα.

Και οι τέσσερις ηθοποιοί ήταν καλοί. Ο Γρ. Βαλτινός (Τζωρτζ) κινήθηκε με άνεση και πείρα, στέρησε όμως το ρόλο του από τον εσωτερικό αναβρασμό που θα έπρεπε επιτήδεια να κρύβει. Η Πέμυ Ζούνη (Μάρθα) εντυπωσίασε με τη φυσικότητά της και το μέτρο της υποκριτικής της τέχνης, υπέροχη. Ο Μάνος Γαβράς (Νικ) εξέπληξε με τον αυθορμητισμό του και τη σωστή σύλληψη και ερμηνεία του χαρακτήρα που υποδυόταν. Η Μαρία Καλλιμάνη (Χάνυ) μετέφερε αβίαστα την αφέλεια και την ειλικρίνειά της στην πλατεία.

Το αρσενικό και το θηλυκό παλεύουν πρωτίστως μέσα μας. Είναι η ανάμνηση της αποκόλλησης που πονά και η επιδιωκόμενη επανένωση που προκαλεί την έκρηξη.